დაუკავშირებელი

მორის მეტერლინკი

iBooks

მორის მეტერლინკი - დაუპატიჟებელი
Maurice Maeterlinck - L’Intruse

ქვეყნდება შპს iBooks-ის მიერ
ვაჟა-ფშაველას მე-3 კვ., მე-7 კ.
0186 თბილისი, საქართველო
www. iBooks.ge

ქართული თარგმანი ეკუთვნის მიხეილ ჯავახიშვილს

iBooks© 2020 ყველა უფლება დაცულია.

მოცემული პუბლიკაციის არც ერთი ნაწილი არ შეიძლება იქნას რეპროდუცირებული, გავრცელებული ან გადაცემული ნებისმიერი ფორმითა და ნებისმიერი საშუალებით, მათ შორის ელექტრონული, მექანიკური, კოპირების, სკანირების, ჩაწერის ან რაიმე სხვა გზით გამომცემლის წინასწარი წერილობითი თანხმობის გარეშე. გამოქვეყნების უფლების შესახებ გთხოვთ მოგვმართოთ შემდეგ მისამართზე: info@iBooks.ge

მომქმედნი პირნი:

პაპა (ბრმა)
მამა
ბიძა
სამი ქალიშვილი
სათნოების და
მოახლე

მოქმედება ჩვენ დროს სწარმოებს. ჩამობნელებული ოთახი ძველ ციხე-დარბაზში. ერთი კარი მარჯვნივ, ერთი მარცხნივ; კუთხეშიც პატარა ფარული ოთახია. სცენის სიღრმეში ფანჯრები სხვადასხვა ფერისა და უფრო კი მწვანე შუშებით. იქვე შუშებიანი კარი, რომელიც ტერასაზე გადის. კუთხეში დიდი, ფლამანდიური საათი. ლამფა ანთია.

სამი ქალიშვილი. აქეთ, აქეთ, პაპა, აქეთ, ლამფასთან დაბრძანდით.
პაპა. აქ, მგონი, საკმაო სინათლე არ არის.
მამა. ტერასაზე გავიდეთ, თუ აქ დავრჩეთ?
ბიძა. მე მგონია, აქ დარჩენა სჯობია. მთელი ერთი კვირაა, წვიმს და ღამეებიც ცივი და ნესტიანია.
უფროსი ქალიშვილი. ვარსკვლავები მაინც სჩანს.
ბიძა. ვარსკვლავები არაფერსაც არ ამტკიცებენ.
პაპა. აქ დარჩენა სჯობს. მარტო ღმერთმა იცის, რაც მოხდება.
მამა. საშიში არაფერია. ხიფათმა განვლო. და ისიც გადარჩა.
პაპა. მე კი მგონია, რომ საქმე ცუდად არის.
მამა. ეგრე რად გგონიათ?
პაპა. გავიგონე, როგორც ლაპარაკობდა.
მამა. კარგი, მაგრამ ექიმებმა ხომ გვითხრეს - დამშვიდებული ბრძანდებოდეთო.
ბიძა. თითქოს არ იცოდე, რომ შენ სიმამრს ჩვენი წვალება სწორედ მაშინ მოუნდება ხოლმე, როცა ეს წვალება საჭირო არ არის.
პაპა. თქვენ თვალხილულნი ხართ, მე კი ბრმა ვარ.
ბიძა. მაშასადამე, თქვენც თვალხილულთ უნდა დაენდოთ. დღეს სადილის შემდეგ ძალიან კარგად გამოიყურებოდა, ძილიც მაგარი იცის. ტყუილად რად უნდა მოვიწამლოთ ის პირველი და კარგი საღამო, რომელსაც ბედი გვიგზავნის... მე მგონია, რომ ნება გვაქვს, ამ საღამოს დავისვენოთ და უშიშრადაც ვიხუმროთ.
მამა. ეგეც მართალია: ამ საშინელი მშობიარობის შემდეგ ვგრძნობ, რომ შინ ვარ, ჩემს ახლობლებთან...
ბიძა. რაკი სახლში ავადმყოფობა გაჩნდა, ისე მგონია, თითქოს ოჯახში უცხო ვიღაც შემოგვეკედლაო.
მამა. ჰო და, სწორედ ამგვარ შემთხვევებში ჩვეულებრივზე მეტად ვგრძნობ, რომ, ოჯახის გარდა, სხვა არავის იმედი არ უნდა მქონდეს.
ბიძა. მართალი ხარ.
პაპა. დღეს ჩემი საწყალი ქალი რატომ არ მაჩვენეთ?
ბიძა. ხომ იცით, რომ ეგ ექიმმა აგიკრძალათ.
პაპა. არ ვიცი, არ ვიცი, რა ვქნა...
ბიძა. ტყუილად შფოთავთ.
პაპა. (მარცხენა კარებზე უჩვენებს) ის ჩვენს ლაპარაკს ხომ არ გაიგებს?
მამა. ხმამაღლა ხომ არ ვლაპარაკობთ? მაგრამ არა, კარი კარგად არის მიხურული და, ამას გარდა, სათნოების დაც იქ არის და, თუ მართლა ვხმაურობთ, გვეტყვის.
პაპა. (მარჯვენა კარებზე უჩვენებს) არც ის გაიგებს ჩვენს ლაპარაკს?
მამა. არა-მეთქი, არა.
პაპა. სძინავს?
მამა. მგონი, სძინავს.
პაპა. კარგი იქნება, რომ დახედოთ.

ბიძა. მე ბავშვი უფრო მაშინებს, ვიდრე შენი ცოლი. რამდენიმე კვირაა, რაც დაიბადა და თითქმის სულ არ ინძრევა და არც ხმას იღებს, თითქო სანთლისგან არის გაკეთებულიო.
პაპა. ძალიან მეშინია, ვაითუ ან ყრუ, ან მუნჯი გამოვიდეს. აი, რა შედეგი მოჰყვება ხოლმე ნათესავების ჩხუბსა და უკმაყოფილებას.
(ძალდატანებული და უხერხული დუმილი)
მამა. მე იმ ბავშვზე გაჯავრებული ვარ, რადგან მან თავის დედას ბევრი ტანჯვა და წვალება მიაყენა.
ბიძა. ჰო, მაგრამ კეთილგონიერება მაინც უნდა იქონიოთ. საწყალი ბავშვი არაფერში დამნაშავე არ არის. ოთახში მარტოა.
მამა. ექიმმა დედასთან ყოფნა აუკრძალა.
ბიძა. გამზრდელი ხომ იმასთან არის?
მამა. არა. გამზრდელი ცოტა ხნით დასასვენებლად წავიდა. ამ უკანასკნელ დღეებში ისე იქცეოდა, რომ დასვენება ეკუთვნის. ურსულა, წადი და ნახე, მოსვენებით სძინავს თუ არა?
უფროსი ქალიშვილი. კარგი, მამა.
(ქალიშვილები დგებიან, ერთმანეთს ხელს აძლევენ და მარჯვნივ გადიან)
მამა. და რომელ საათზე მოვა?
ბიძა. მგონი, ცხრაზე.
მამა. ეხლა ცხრაზე მეტია. დღეს რომ მოსულიყო, კარგი იქნებოდა. ჩემ ცოლს მისი ნახვა ძალიან უნდა.
ბიძა. უეჭველად მოვა. ის ამ სახლში დღეს პირველად მოდის?
მამა. პირველად. ამ სახლში არასდროს ყოფილა.
ბიძა. თავის მონასტრის მოშორება ძალიან... ეძნელება.
მამა. მარტო მოვა?
ბიძა. ალბათ მონაზონი მოაცილებს. იქიდან მარტო გამოსვლა არ შეუძლია.
მამა. კარგი, მაგრამ ეგ ხომ უფროსია?
ბიძა. წესი ყველასთვის ერთია.
პაპა. თქვენ ეხლა აღარ გეშინიათ?
ბიძა. რად უნდა გვეშინოდეს? მაგაზე ლაპარაკი საჭირო არ არის. საშიში აღარაფერია.
პაპა. თქვენი და თქვენზე უფროსია?
ბიძა. დიახ. ჩვენში ყველაზე უფროსი ის არის.
პაპა. არ ვიცი, რა მემართება, ვერ ვმშვიდდები. თქვენი და აქ მაინც იყოს!
ბიძა. დაგვპირდა. მაშასადამე, უეჭველად მოვა.
პაპა. ეს ღამე მალე მაინც გათენდებოდეს!
(სამივე ქალიშვილი შემოდის)
მამა. რას შვრება, სძინავს?
უფროსი ქალიშვილი. სძინავს, მამა. ძალიან მაგრად სძინავს.
ბიძა. სანამ ის მოვიდოდეს, რა გავაკეთოთ?
პაპა. სანამ ვინ მოვიდოდეს?
ბიძა. და.
მამა. ურსულა, გაიხედე, ხომ არავინ მოდის?
უფროსი ქალიშვილი. (ფანჯარაში იყურება) არავინ ჩანს.
მამა. ქუჩაზე? ქუჩას ხედავ?
ქალიშვილი. ვხედავ, მამა. მთვარე ანათებს და თითო კუნძსაც კი ვხედავ.
პაპა. მაშ ვერავის ხედავ?
ქალიშვილი. ვერავის, პაპა.
ბიძა. როგორი დარია?
ქალიშვილი. მშვენიერი. გესმით, ბულბულები გალობენ.
ბიძა. ჰო, ჰო...
ქალიშვილი. ქუჩაში მცირე ქარი ამოვარდა.
პაპა. შენ ამბობ, ქუჩაში ქარი ამოვარდაო?
ქალიშვილი. დიახ. მცენარეები ოდნავ ირხევიან.

ბიძა. ძალიან მიკვირს, რომ და აქამდე არ მოდის.
პაპა. ბულბულების ხმაც აღარ მესმის.
ქალიშვილი. პაპა! მგონი ბაღში ვიღაც შემოვიდა.
პაპა. ვინ შემოვიდა?
ქალიშვილი. არ ვიცი, არავინ ჩანს.
ბიძა. მაშასადამე, არავინაც არ შემოსულა.
ქალიშვილი. ბაღში უეჭველად უნდა იყოს ვინმე, რადგან ბულბულები უცებ ჩაჩუმდნენ.
პაპა. მერე რატომ ფეხის ხმა არ მესმის?
ქალიშვილი. უეჭველია, აუზთან ვიღამაც გაიარა, რადგან გედები როგორღაც აჩოჩქოლდნენ.
მეორე ქალიშვილი. აუზში თევზები მიიმალ-მოიმალნენ.
მამა. შენ ვერავის ხედავ?
ქალიშვილი. ვერავის.
მამა. აუზი მთვარის შუქით არის განათებული?
ქალიშვილი. დიახ, განათებულია. მე ვხედავ, რომ გედებს რაღაცის ეშინიათ.
ბიძა. ნამდვილად და შეაშფოთებდა. უეჭველად, ის პატარა კარიდან შემოვიდოდა.
მამა. კარგი, მაგრამ საკვირველია, ძაღლებმა რატომ არ დაიყეფეს?
ქალიშვილი. ჯაჭვით დაბმული ძაღლი თავის ქოხში შევარდა... გედები მეორე ნაპირისაკენ მიცურავენ...
ბიძა. რასაკვირველია, დისა შეეშინდებოდათ. აი, ვნახავ... (უძახის) დაო! დაო! შენა ხარ?.. არავინ არის...
ქალიშვილი. მე დარწმუნებული ვარ, რომ ბაღში ვიღაც შემოვიდა, აი, ნახავთ, თუ არა.
ბიძა. და რომ იყოს, უეჭველია, პასუხს მომცემდა.
პაპა. ურსულა, ბულბულები გალობას აღარ იწყებენ?
ქალიშვილი. მთელ სოფელში არც ერთი ბულბულის ხმა აღარ ისმის.
პაპა. არავითარი ხმაურობა არ ისმის.
მამა. სამარისებური სიჩუმეა.
პაპა. უეჭველია, ბულბულები იმიტომ გაჩუმდნენ, რომ უცხო ვინმე დაინახეს და შეეშინდათ. ჩვენი ოჯახის რომელიმე წევრი რომ დაენახათ, არ გაჩუმდებოდნენ.
ბიძა. რას ჩააცივდით, რა ვქნა, ამ ბულბულებს?
პაპა. ურსულა, ეს რა ამბავია, თითქოს ყველა ფანჯარა ღია არისო?
ქალიშვილი. არა, პაპა, მარტო შუშიანი კარია გაღებული.
მამა. ოთახში, მგონი, სიცივე შემოდის.
ქალიშვილი. ბაღში, პაპა ჩემო, პატარა ქარია... ვარდებს ფოთლები სცვივათ.
მამა. უკვე გვიან არის. მიხურე კარი.
ქალიშვილი. ეხლავე, მამა... კარის მიხურვა არ შემიძლია.
სხვა ქალიშვილი. ვერ მივხურეთ.
პაპა. რა ამბავია, რა მოხდა?
ბიძა. რა ვქნა, თქვენ როგორი ხმით ლაპარაკობთ? საშინელი არა მომხდარა-რა. მე გიშველით.
მამა. ხვალ დურგალი გააკეთებს.
პაპა. განა ხვალ დურგალი უნდა მოვიდეს?
ქალიშვილი. უნდა მოვიდეს. მოვა და ხვალ სარდაფში იმუშავებს.
პაპა. იმის ხმაურობა სახლშიაც ამოვა.
ქალიშვილი. მე ვეტყვი, რომ ჩუმად იმუშაოს.
(უცებ ცულის ლესვის ხმა მოისმის)
პაპა. (შეკრთება) ო!
ბიძა. რა ამბავია იქ?
ქალიშვილი. ნამდვილად არ ვიცი, მგონი-კი, მებაღე უნდა იყოს. ჩრდილში დგას და კარგად არ ჩანს.
მამა. მებაღეა, ცელვას აპირებს.
ბიძა. განა ღამ-ღამობითაც ცელავს ხოლმე?
მამა. ხვალ კვირა არის, არა? ჰო... სახლის გარშემო დიდი ბალახი ამოვიდა.
პაპა. ოჰ, ეს მებაღე თავის ცელს მეტისმეტად აჟღარუნებს.

ქალიშვილი. სახლის გარშემო ცელავს.
პაპა. ურსულა, მეზაღეს ხედავ თუ არა?
ქალიშვილი. არა, პაპა, ვერა ვხედავ. სიბნელეში მუშაობს.
პაპა. ნეტავ, ჩემი ქალი კი არ გააღვიძოს და.
ბიძა. მისი ხმაურობა ძლივს ისმის.
პაპა. მე კი ისე მესმის, თითქო ამ ოთახში ცელავსო.
ბიძა. ნუ გეშინია, ავადმყოფი ვერ გაიგებს.
მამა. ამ საღამოს ლამფა, მგონი, საკმაოდ კარგად ვერ ანათებს.
ბიძა. ზეთი უნდა მივუმატოთ.
მამა. დღეს ზეთი ჩემ თვალწინ ჩაასხეს. მას შემდეგ, რაც ფანჯრები მიხურეს, ლამფა ცუდად იწვის.
ბიძა. მგონი, შუშა გაწმენდილი არ არის.
მამა. ეხლა უფრო უკეთ გაანათებს.
ქალიშვილი. პაპას დაეძინა. სამი ღამეა, რაც არ დაუძინია.
მამა. მეტისმეტად შფოთავს.
ქალიშვილი. პაპა ყოველთვის გადამეტებულად შფოთავს. ზოგჯერ ვერაფერს ვერ შევასმენ ხოლმე.
მამა. ეგ მაგ ხნის კაცს ეპატიება.
ბიძა. ჩვენ რომ მაგის ხნისა მოვიყრებით, ვინ იცის, რა დაგვემართება.
მამა. ეხლა თითქმის ოთხმოცი წლისაა.
ბიძა. მაგ ხნის კაცს ნება აქვს ცოტა უგუნურიც იყოს.
მამა. მაგას ისეთი ხასიათი აქვს, როგორც საზოგადოდ ბრმებს.
ბიძა. ბრმები მეტისმეტად ბევრს ფიქრობენ.
მამა. თავისუფალი დრო ვერაფერში ვერ მოუხმარიათ.
ბიძა. სხვა საქმე რომ არა აქვთ, მეტს რას იზამენ?
მამა. არავითარი გასართობიც არა აქვთ.
ბიძა. ამგვარი მდგომარეობა საშინელი რამ უნდა იყოს.
მამა. მაგგვარ მდგომარეობას, როგორც ეტყობა, თანდათან ეჩვევიან.
ბიძა. ვერ გამიგია, როგორ შეიძლება კაცი მაგგვარ მდგომარეობას შეეჩვიოს?
მამა. ძალიან საწყლები და საბრალონი არიან.
ბიძა. კაცმა არც ის იცის, თუ სად იმყოფება; არც ის იცის, თუ საიდან არის და საითკენ მიდის; ვერც ღამესა და დღეს არჩევს ერთმანეთისგან, ვერც ზაფხულსა და ზამთარს... საუკუნო წყვდიადი... სიბნელე... არა, სიკვდილი სჯობია. მაგის მორჩენა სრულიად შეუძლებელია?
მამა. მგონი, შეუძლებელია.
ბიძა. ეგ სულ მთლად ბრმა არ უნდა იყოს.
მამა. ძლიერ სინათლეს გრძნობს, იგებს.
ბიძა. ჩვენ ჩვენს საწყალ თვალებს უნდა მოვუაროთ.
მამა. ზოგჯერ აუტანელი წამები დაუდგება ხოლმე.
ბიძა. ზოგჯერ მასთან ლაპარაკი და ყოფნა შეუძლებელია.
მამა. ყველაფერს, რასაც ფიქრობს, უეჭველად იტყვის ხოლმე.
ბიძა. წინათ განა ეგეთი არ იყო?
მამა. სულაც არა. ოდესღაც ისეთივე ადამიანი იყო, როგორც ჩვენ, და არაჩვეულებრივ საგნებზედაც არ ლაპარაკობდა. ურსულა ყოველ მის კითხვას პასუხს აძლევს და ამით, რასაკვირველია, გაანებივრა და წააქეზა.
ბიძა. არა, ისევ ის სჯობია, რომ პასუხი არ გავცეთ ხოლმე. ამით ჩვენ მხოლოდ სარგებლობას მოვუტანთ.
(საათი ათჯერ დაჰკრავს)
პაპა. (იღვიძებს) მე სახით შუშიანი კარისკენ ვარ?
ქალიშვილი. კარგად გეძინათ, პაპა?
პაპა. სახით შუშიანი კარისკენ ვარ?
ქალიშვილი. დიახ.

პაპა. შუშიან კართან არავინ დგას?
ქალიშვილი. არავინ არის. მე ვერავისაც ვერ ვხედავ.
პაპა. მე მეგონა, თითქოს მანდ ვიღაც იცდისო... არავინ მოსულა?
ქალიშვილი. არავინ.
პაპა. (ბიძასა და მამას) არც თქვენი და მოსულა?
ბიძა. ძალიან დაგვიანდა: ეხლა აღარ მოვა. იმის საქციელი საქეზი არ არის.
მამა. იმის საქციელი ძალიან მაშფოთებს.
(ხმაური ისმის, თითქოს კარისკენ ვიღაც მოდისო)
ბიძა. აი, მოვიდა! გესმით?
მამა. მესმის. ქვევითა კარში ვიღაც შემოვიდა.
ბიძა. მგონი, და უნდა იყოს. ის არის! იმის ფეხის ხმა არის.
პაპა. ვიღაც მოდის ნელი ნაბიჯით.
მამა. ჩუმად შემოვიდა.
ბიძა. იცის, რომ სახლში ავადმყოფი წევს.
პაპა. ეხლა აღარაფერი მესმის.
ბიძა. ეხლავე ამოვა. უეჭველია, ეტყვიან, რომ ჩვენ აქ ვართ.
მამა. მისი მოსვლა ძალიან გამეხარდა.
ბიძა. მე დარწმუნებული ვიყავი, რომ დღეს ღამით მოვიდოდა.
პაპა. ძალიან იგვიანებს.
ბიძა. უეჭველია, ის არის, სხვა ვინ უნდა იყოს?
მამა. სხვას არავის ველით.
პაპა. სარდაფიდან არავითარი ხმაურობა არ გესმის?
მამა. აი, ეხლავე დავუძახებ მოახლეს. რაშია საქმე - ის გვეტყვის. (ზარის კანაფს ჩამოჰკრავს)
პაპა. ეხლა ხმა კიბიდან მესმის.
მამა. ეგ მოახლის ფეხის ხმაა.
პაპა. მგონი, მარტო მოახლე არ უნდა იყოს.
მამა. ნელი ნაბიჯით მოდის.
პაპა. მე თქვენი დის ფეხის ხმა მესმის.
მამა. მე კი მხოლოდ მოახლის ფეხის ხმა მესმის.
პაპა. ეგ თქვენი და არის, თქვენი და!
(ფარულ კარზე აბრახუნებენ)
ბიძა. ფარულ კარს აბრახუნებს.
მამა. ამ კარს მე თვითონ გავაღებ, თორემ ძალიან ჭრიალებს. ამ კარიდან მხოლოდ მაშინ შემოდიან ხოლმე, როცა ოთახში საიდუმლოდ უნდათ შემოსვლა. (ფარულ კარს ნახევრად გამოაღებს. კარს უკან მოახლე დგას) სადა ხარ?
მოახლე. აქ გახლავართ, ბატონო.
პაპა. თქვენი და კართან არის?
ბიძა. მე მხოლოდ მოახლეს ვხედავ.
მამა. მოახლის გარდა არავინ არ არის. (მოახლეს) სახლში ვინ შემოვიდა?
მოახლე. სახლში?
მამა. ჰო, ეხლა სახლში ვიღაც შემოვიდა.
მოახლე. არავინ არ მოსულა, ბატონო.
პაპა. რომელი ქშინავთ?
ბიძა. მოახლეა, დაიღალა.
პაპა. მერე რად ტირის?
ბიძა. არ ტირის, რა აქვს სატირელი?
მამა. (მოახლეს) მაშ სახლში არავინ შემოსულა?
მოახლე. არავინ, ბატონო, არავინაც არ შემოსულა.
მამა. ჩვენ კარგად გავიგეთ, რომ ვიღაცამ კარი გააღო.
მოახლე. კარი მე მივხურე.

მამა. განა ღია იყო?
მოახლე. ღია გახლდათ.
მამა. მერე ამ დროს ღია რად იყო?
მოახლე. რა მოგახსენოთ? კარი მე გადავრაზე.
მამა. კარგი, მაგრამ ვინ გააღო?
მოახლე. არ ვიცი, ბატონო. ალბათ ვიღაც გასულა და მე არ დამინახავს.
მამა. უნდა თვალყური გეჭიროს. კარს ნუ აწყდები! ხომ იცი, რომ ჭრიალებს.
მოახლე. არა, ბატონო, მე კარს არ ვაწყდები.
მამა. როგორ არ აწყდები? ისე აწვები, თითქოს ოთახში შემოსვლა გინდაო.
მოახლე. ბატონო, მე კარიდან სამი ნაბიჯის მანძილზე ვდგევარ.
მამა. ჩუმად ილაპარაკე.
პაპა. რა ვქნა, მგონი ლამფა ჩააქრეთ, არა?
უფროსი ქალიშვილი. არა, პაპა, არ ჩაგვიქრია.
პაპა. ისე მეჩვენება, თითქოს უცებ დაბნელდაო.
მამა. (მოახლეს) წადი, მაგრამ, როცა კიბეზე ჩადიხარ ხოლმე, ნუ აკაკუნებ.
მოახლე. მე არც დამიკაკუნებია.
მამა. მე გეუბნები, აკაკუნებდი-მეთქი. ნელა უნდა იარო, თორემ ქალბატონს გააღვიძებ. თუ მოვიდა ვინმე, უთხარი შინ არ არიან-თქო.
ბიძა. ჰო, უთხარი, შინ არ არიან-თქო.
პაპა. (შეკრთება) ეგ არ უნდა გეთქვათ.
მამა. თუ ექიმი ან ჩემი და იყოს, მაგას ნუ ეტყვი.
ბიძა. რომელ საათზე მოვა ექიმი?
მამა. შუაღამეზე ადრე არ მოვა. (კარს კეტავს, საათი თერთმეტს რეკავს)
პაპა. ოთახში შემოვიდა?
მამა. ვინ შემოვიდა?
პაპა. მოახლე.
მამა. არა, ქვევით ჩავიდა.
პაპა. ისე მეგონა, თითქოს მაგიდას მოუჯდაო.
ბიძა. ვინ, მოახლე?
პაპა. ჰო.
ბიძა. ეგღა გვაკლია!
პაპა. მაშ ოთახში არავინ შემოსულა?
მამა. არავინ შემოსულა, არავინ!
პაპა. მაშ ამ სახლში არც თქვენი და მოსულა?
ბიძა. ჩემი და ჯერ არ მოსულა.
პაპა. თქვენ ჩემი მოტყუება გინდათ.
ბიძა. თქვენი მოტყუება?
პაპა. ურსულა, თუ ღმერთი გწამს, მართალი მითხარი.
უფროსი ქალიშვილი. პაპა, პაპა! რა დაგემართათ?
პაპა. რაღაც მოხდა. მე დარწმუნებული ვარ, რომ ჩემი ქალი უფრო ცუდად გახდა.
ბიძა. რა ვქნა, თქვენ გძინავთ, თუ ფხიზელი ხართ?
პაპა. თქვენ რაღასაც მიმალავთ! მე დარწმუნებული ვარ, რომ აქ რაღაც ამბავია.
ბიძა. მაშ, როგორც გეტყობათ, თქვენ ჩვენზე კარგად ხედავთ.
პაპა. ურსულა, მართალი მითხარი!
ქალიშვილი. აკი მართალს გეუბნებიან!
პაპა. შენ შენი ხმით არ ლაპარაკობ.
მამა. თავის ხმით იმიტომ არ ლაპარაკობს, რომ შეაშინეთ.
პაპა. თქვენც გამოგეცვალათ ხმა.
მამა. რა ვქნა, თქვენ, მგონი, ჭკუაზედ იშლებით!

(მამა და ბიძა ერთმანეთს ანიშნებენ, პაპა ჭკუაზე შესცდაო)
პაპა. მე კარგად მესმის, რომ თქვენ რაღაცის გეშინიათ.
მამა. რა ვქნა, რის უნდა გვეშინოდეს?
პაპა. რად გინდათ ჩემი მოტყუება?
ბიძა. მერე და თქვენ მოტყუებას ვინ აპირებს?
პაპა. ლამფა რად ჩააქრეთ?
ბიძა. არ ჩაგვიქრია, ლამფა ეხლაც ისე ანათებს, როგორც წეღან ანათებდა.
ქალიშვილი. მგონი, ლამფა ეხლა ნაკლებად ანათებს.
მამა, მე კი ეხლაც ისე ვხედავ, როგორც წეღან ვხედავდი.
პაპა. თვალებზე წისქვილის ქვები მადევს. შვილებო, მითხარით, რა ამბავი ხდება აქ? თქვენ, თვალხილულნო, მითხარით, თუ ღმერთი გწამთ, მითხარით! მე აქ მარტო ვარ განუჭვრეტ სიბნელეში! არ ვიცი, გვერდით ვინ მომიჯდება ხოლმე; არ ვიცი, ორი ნაბიჯის მანძილზე რა ხდება ხოლმე?! აი, ეხლა ამ წუთს რას ჩურჩულებდით?
მამა. ჩურჩული არავის ფიქრადაც არ მოსვლია.
პაპა. თქვენ კართან ჩურჩულებდით.
მამა. რაც ვთქვი, ყველაფერი გაიგეთ.
პაპა. თქვენ ოთახში ვიღაც შემოიყვანეთ!
მამა. რა ვქნა, აკი გეუბნებით, ოთახში არავინ შემოსულა-მეთქი!
პაპა. იქნება, ან თქვენი და, ან მღვდელი შემოვიდა? ჩემ მოტყუებას ტყუილად ცდილობთ... ურსულა, ვინ შემოვიდა ამ ოთახში?
ქალიშვილი. არავინაც არ შემოსულა.
პაპა. ნუ მატყუებთ-მეთქი. რაც ვიცი - ვიცი! ეხლა აქ, ამ ოთახში, რამდენი ხართ?
ქალიშვილი. აქ ექვსნი ვართ, პაპა!
პაპა. ყველანი მაგიდასთან სხედხართ?
ქალიშვილი. ყველანი.
პაპა. პოლ, თქვენ აქა ხართ?
მამა. აქა ვარ.
პაპა. ოლივიე, თქვენც აქა ხართ?
ბიძა. დიახ, დიახ, აქა ვარ; ჩემ ადგილას ვზივარ. თქვენ, იმედი მაქვს, ხუმრობთ?
პაპა. ჟენევიევა, შენც აქ ხარ?
ერთი ქალიშვილი. აქ ვარ, პაპა.
პაპა. შენ, გერტრუდა?
მეორე ქალიშვილი. დიახ, პაპა, აქ ვარ.
პაპა. შენ, ურსულა, შენც აქ ხარ?
უფროსი ქალიშვილი. დიახ, პაპა, აქ ვარ, თქვენ გვერდით ვარ.
პაპა. იქ ვიღა ზის?
ქალიშვილი. სად? იქ არავინ არის.
პაპა. აქ, აქ! აი, აქ, ჩვენ შორის.
ქალიშვილი. აქ არავინ არის.
მამა. გეუბნები, აქ არავინ არის-მეთქი!
პაპა. მაშ თქვენ ვერაფერსაც ვერ ხედავთ.
ბიძა. ეხლა კი მესმის, რომ ხუმრობთ.
პაპა. გარწმუნებთ, რომ ხუმრობის გუნებაზე არ ვარ.
ბიძა. მაშ თვალხილულებს უნდა ერწმუნოთ.
პაპა. (გაუბედავად) მე მაინც მგონია, რომ აქ ვიღაც არის... როგორც ვატყობ, მე ამ ქვეყნისა აღარ უნდა ვიყო.
ბიძა. აბა, ერთი გვითხარით, რად უნდა მოგატყუოთ?
მამა. ისე რომ იყოს, როგორც თქვენ გგონიათ, უეჭველია, სიმართლეს გეტყოდით.
ბიძა. რა აზრით და რისთვის უნდა მოვატყუოთ ერთმანეთი?
მამა. სულ ერთია, ხომ დიდხანს ვერაფერს ვერ გაიგებდით.

პაპა. (ადგომა უნდა) ნეტა, შევიძლო და როგორმე განვჭვრიტო ეს სიბნელე!
მამა. სად მიხვალთ?
პაპა. აგერ, იქ...
მამა. ეგრე ნუ შფოთავთ...
ბიძა. დღეს საკვირველ გუნებაზე ხართ...
პაპა. მე მგონია, რომ, პირიქით, თქვენ ხართ საკვირველ გუნებაზე.
მამა. რას დაეძებთ?
პაპა. არ ვიცი, რა მემართება...
უფროსი ქალიშვილი. პაპა, პაპა! მითხარით, რა გნებავთ?
პაპა. ჩემო პატარებო! მოიტათ, მომეცით თქვენი პატარა ხელები.
სამი ქალი. აი, ინებეთ, პაპა.
პაპა. ჩემო პატარებო, ეგრე რად კანკალებთ?
უფროსი ქალიშვილი. არა, პაპა, არ ვკანკალებთ.
პაპა. უეჭველია, სამივენი საშინლად გაფითრებული იქნებით.
უფროსი ქალიშვილი. შუაღამემ მოატანა და, უეჭველია, დაიღლებოდით.
მამა. წადით, დაიძინეთ. პაპაც კარგს იზამს, რომ ცოტა მოისვენოს.
პაპა. მე დღეს ვერ დავიძინებ.
ბიძა. მაშ ექიმს მოვუცადოთ.
პაპა. სინამდვილის გასაგებად მომამზადეთ.
ბიძა. არავითარი მომზადება არ არის საჭირო.
პაპა. მაშ არ ვიცი, რა საჭიროა სიმართლის დამალვა.
ბიძა. გარწმუნებთ, რომ არაფერიც არ მომხდარა!
პაპა. ჩემი საწყალი ქალის ნახვა მინდა.
მამა. ხომ იცით, რომ ეგ შეუძლებელია. უმიზეზოდ მისი გაღვიძება საჭირო არ არის.
ბიძა. ხვალ ნახავთ.
პაპა. მის ოთახში სიშინელი სიჩუმეა.
ბიძა. მის ოთახში რომ საშინელი ხმაური იყოს, მაშინ შეგიძლიათ აშფოთდეთ.
პაპა. დიდი ხანია, რაც ჩემი ქალი აღარ მინახავს! გუშინ საღამოს იმის ხელს ხელი მოვუსვი, მაგრამ თვით მას კი ვერ ვხედავდი! არ ვიცი, რა დაემართა!.. არ ვიცი, როგორ არის, მის სახეს ვერ ვხედავ... ამ უკანასკნელ კვირებში, მგონი, ძალიან გამოიცვლებოდა. ლოყაზე ხელი მოვუსვი და მარტო ძვლებიღა იყო... ჩემსა და მას შუა მხოლოდ სიბნელეა. თქვენც ყველანი სიბნელე ხართ... არა, მე ესე ცხოვრება აღარ შემიძლია. ეს ცხოვრება არ არის... ყველანი აქ ხართ, ყველანი უყურებთ ჩემს უსიცოცხლო თვალებს და არც ერთ თქვენგანს არ ვებრალები! არ ვიცი, რა მემართება... არასდროს არ ამბობთ იმას, რის თქმაც არის საჭირო... როცა მაგაზე დავიწყებ ხოლმე ფიქრს - საშინელებაა! რას გაჩუმებულხართ?..
ბიძა. რა უნდა გითხრათ, როცა ჩვენი არაფერი გჯერათ?..
პაპა. თქვენ გეშინიათ, ვაი თუ ლაპარაკში გამოვტყდეთო!..
მამა. კმარა, გეყოფათ! ცოტა კეთილგონიერებაც უნდა იქონიოთ!
პაპა. დიდი ხანია, რაღაცას მიმალავთ... სახლში რაღაც მოხდა. მაგრამ ეხლა კი ყველაფერი მესმის თანდათან... გეყოთ, რამდენიც მატყუეთ! თქვენ გგონიათ, ვითომ მე ვერასდროს გავიგებ? მერე იცით, რომ ზოგჯერ მე უფრო კარგად ვხედავ, ვიდრე თქვენ, თვალხილულნი!.. მე მშვენივრად მესმის, რომ, რამდენიმე დღეა, რაც თქვენ რაღასაც ჩურჩულებთ, თითქოს ამ სახლში ჩამოხრჩობილი ეკიდოსო! სათქმელადაც კი მეზარება ის, რაც დღეს საღამოს გავიფიქრე... მაგრამ მე სიმართლეს მაინც გავიგებ!.. მე იქამდე მოვითმენ, სანამ თქვენ თვითონვე მეტყვით, თუმცა კი ეხლა უთქვენოდაც ვიცი. აი, ეხლა ვგრძნობ, რომ ყველანი გაფითრდით, ყველას სიკვდილის ფერი დაგედოთ...
სამი ქალი. პაპა, პაპა! რა დაგემართა, პაპა!
პაპა. ჩემო პატარებო, მე თქვენზე არ ვამბობ. მე თქვენზე არ ვამბობ... მე კარგად ვიცი, თქვენთან ესენი რომ არ იდგნენ, მართალს მეტყოდით! მაგრამ სულ ერთია, მე დარწმუნებული ვარ, რომ ესენი თქვენც გატყუებენ. აი, ნახავთ!.. ჰო, მაშ სამივენი ტირით?
მამა. ნუ თუ, მართლა ჩემს ცოლს მაგისთანა ხიფათი მოელის?

პაპა. ეხლა ტყუილადღა მატყუებთ, გვიანღა არის. ეხლა მე თქვენზე უკეთ ვიცი სიმართლე.
ბიძა. კარგი, მაგრამ ჩვენ ბრმები არა ვართ.
მამა. კარგი, მაშ წამობრძანდით ჩემი ქალის ოთახში და ყველაფერს გავიგებთ. გნებავთ?
პაპა. (უცებ, გაუბედავად) არა, არა, მერე, მერე...
ბიძა. აი, ეხლა თქვენვე ხედავთ, რომ კეთილგონიერება გაკლიათ.
პაპა. ვერავინ და ვერასდროს ვერ გაიგებს იმას, რისი თქმაც კაცს არ შეუძლია. ეს რა ხმებია?..
უფროსი ქალიშვილი. ლამფა ინძრევა და იმის ხმაა.
პაპა. მგონი, ლამფა ძალიან შფოთავს... ძალიან...
ქალიშვილი. ცივმა ქარმა დაუბერა და იმიტომ.
პაპა. ცივი ქარი არსად არის, ფანჯრები მიხურულია.
ქალიშვილი. საცაა, ლამფაც ჩაქრება.
მამა. ზეთი აკლია.
ქალიშვილი. სულ ჩაქრა.
მამა. ამისთანა სიბნელეში ხომ ვერ დავრჩებით.
ბიძა. რატომ ვერ დავრჩებით? მე შევეჩვიე კიდეც.
მამა. ჩემი ცოლის ოთახშიაც ბნელა.
ბიძა. მოიცა, ექიმი მოვა, მაშინ გავანათებთ.
მამა. აქ საკმაო სინათლეა. სინათლე ეზოდან შემოდის.
პაპა. განა ეზოში სინათლე არის?
მამა. უფრო მეტი, ვიდრე ამ ოთახში.
ბიძა. მე სიბნელეში ლაპარაკი მიყვარს.
მამა. მეც მიყვარს. (სიჩუმე)
პაპა. მგონი, საათი ძალიან აკაკუნებს.
უფროსი ქალიშვილი. ეგრე იმიტომ გეჩვენებათ, რომ ჩვენ გაჩუმებულნი ვართ.
პაპა. მერე და რად ხართ გაჩუმებულნი?
ბიძა. მაშ რაზე უნდა ვილაპარაკოთ? დღეს საღამოს თქვენ როგორღაც უცნაური ხართ.
პაპა. ოთახში ძალიან ბნელა?
ბიძა. ჰო, აქაურობა ძალიან არ არის განათებული.
პაპა. როგორღაც ცუდად ვარ. ურსულა, ერთი ფანჯარა გამოაღე.
მამა. მართლა, შვილო, ერთი ფანჯარა გამოაღე. მეც როგორღაც სული მეხუთება.
(ქალიშვილი ფანჯარას აღებს)
ბიძა. ჰაერი საშინლად შეიხუთა.
პაპა. ფანჯარა გამოაღეთ თუ არა?
ქალიშვილი. გამოვაღე, პაპა, ღიაა.
პაპა. არ ითქმის, რომ ფანჯარა ღიაა, არავითარი ხმა არ ისმის.
ქალიშვილი. მართალია, არავითარი ხმა არ ისმის.
მამა. საკვირველი სიჩუმეა.
ქალიშვილი. ანგელოზი რომ გაფრინდეს, იმის ფრთების ფრიალსაც კი გავიგებდი.
ბიძა. აი, სწორედ ამისთვის არ მიყვარს სოფელი.
პაპა. მცირე ხმა მაინც ისმოდეს... ურსულა, რომელი საათია?
ქალიშვილი. საცაა, შუაღამე გახდება.
(ბიძა ჩქარი ნაბიჯით დადის ოთახში)
პაპა. ვინ არის, რომ დადის? რომელი ხართ?
ბიძა. მე ვარ, მე, ნუ გეშინიათ, ცოტა სიარული მინდა და დავდივარ. (სიჩუმე) მაგრამ მეტი გზა არ არის, უნდა დავჯდე. არ ვიცი, რად დავდივარ.
(სიჩუმე)
პაპა. სადმე სხვაგან ყოფნა მინდა.
ქალიშვილი. სად გინდათ ყოფნა, პაპა?
პაპა. არ ვიცი, სად... სხვა ოთახში... სულ ერთია... სადაც უნდა ვიყო - სულ ერთია...

მამა. მაინც სად გინდათ, სად წავიდეთ?
ბიძა. ეხლა სეირნობის დრო აღარ არის.
(სიჩუმე. ყველანი გაუნძრევლად უსხედან მაგიდას)
პაპა. ურსულა, ეს რა მესმის?
ქალიშვილი. არაფერი, პაპა. მგონი, ფოთლები ცვივა. დიდ აივანზე ფოთლები ცვივა და იმის ხმაა.
პაპა. ურსულა, წადი და ფანჯარა მიხურე.
ქალიშვილი. ეხლავე. (ფანჯარას ხურავს და თავის ადგილას ჯდება)
პაპა. მცივა. (სიჩუმე, დები ერთმანეთს კოცნიან) ეს რა ხმა მესმის?
მამა. სამმა დამ ერთმანეთს აკოცა.
ბიძა. ესენიც დღეს როგორღაც გაფითრებულნი არიან.
(სიჩუმე)
პაპა. კიდევ რაღაც ხმა მომესმა!
ქალიშვილი. არაფერია... გულხელი დავიკრიფე და იმის ხმას გაიგებდით.
(სიჩუმე)
პაპა. ეხლა?
ქალიშვილი. არ ვიცი, მგონი, ცოტათი ჩემი დები კანკალებენ.
პაპა. ჩემო პატარებო! მეც რაღაცის მეშინია. (ფანჯრიდან მთვარის შუქი შემოდის და ოთახს უცნაურად ანათებს. საათი შუაღამეს დაჰკრავს. უკანასკნელად რომ ჩამოჰკრავს, გარკვევით ისმის ხმა, თითქოს ვიღაც თავის ადგილიდან საჩქაროდ წამოდგაო; პაპა შიშისაგან კანკალებს) ეს ვინ წამოდგა?
ბიძა. არავინაც არ წამომდგარა.
მამა. მე არ წამოვმდგარვარ.
სამი ქალიშვილი. არც მე ავმდგარვარ... არც მე... არც მე...
პაპა. აქედან ვიღაც ადგა.
ბიძა. სინათლე!
(მარჯვენა ოთახიდან უცებ შეშინებული ბავშვის ტირილი მოისმის. ტირილი მოქმედების დასრულებამდე ისმის და მასში თანდათან მეტი შიში გამოიხატება)
მამა. გესმით? ბავშვი!
ბიძა. თავის დღეში ხმა არ ამოუღია!
მამა. წამოდით, ვნახოთ!..
ბიძა. სინათლე! სინათლე!
(ამავ წუთს მარცხენა ოთახიდან ჩქარი ნაბიჯის ხმა მოისმის. შემდეგ სამარისებური სიჩუმე ჩამოვარდება. ყველანი შეშინებულნი და თავზარდაცემულნი ყურს უგდებენ. მერე უცებ მარცხენა კარი ნელა გამოიღება, იქიდან ოთახში ნათელი შემოაშუქებს და დირეზეც შავად ჩაცმული სათნოების და გამოჩნდება, რომელიც თავს ხრის და პირჯვარს იწერს; ამით ოთახში მყოფი ქალის სიკვდილს ატყობინებს... ოთახში მყოფნი მიხვდებიან... ჯერ თავზარდაცემულნი ყოყმანობენ, მაგრამ ცოტა ხნის შემდეგ გარდაცვალებულის ოთახისკენ მიდიან. ბიძა სამ ქალიშვილს ოთახში ზრდილობიანად შეუშვებს და თვითონაც უკან მიჰყვება. მარტოდ დარჩენილი ბრმა ზეზე წამოდგება და ხელებს მაგიდის გარშემო აფათურებს)
პაპა. სადა ხართ? სადა ხართ? მარტოდმარტო დამტოვეს!

iBooks

სხვა ელექტრონული წიგნებისათვის გთხოვთ ეწვიოთ
ჩვენს ინტერნეტ-მაღაზიას: www.iBooks.ge